

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznautla (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredno nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 246.

V Ljubljani, v sredo 27. oktobra 1886.

Letnik XIV.

Državni zbor.

Z Dunaja, 26. oktobra.

Carinska in trgovinska zveza z Ogersko.

Nepotrebno in neopravičeno govoričenje je napravilo, da sta bila včeraj izmed obilnih predmetov v prvem branji rešena samo dva predloga, namreč Fieglinov gledé omejitve havziranja, in pa Mauthnerjev gledé zidanja majhnih za delavce odločenih stanovališč. Ko je predsednik dr. Smolka ob treh napovedal sklep seje in na dnevni red današnjega zborovanja postavil carinsko in trgovinsko zvezo z Ogersko, oglasil se je poslanec Heilsberg ter zahteval, da naj se ta točka z dnevnega reda izbriše, češ, da ne gré tako važnih predmetov s tako naglico obravnavati ob času, ko se poslanci že odpravljajo domú. Toda dr. Smolka mu je odgovoril, da je to reč zato postavil na dnevni red, ker bode rešitev njena potrebovala 6 ali morda še več sej; razun tega so imeli poslanci dotični predlog že dolgo v svojih rokah, in so bile tudi seje dotičnega odseka javne, ter se je mogel vsakteri poslanec, kteremu je bilo za to reč kaj mar, o njej zadostno poučiti. Zato ni nobenega pravega vzroka spremeniti dnevnega reda; ker je pa Heilsberg stavil poseben predlog, vprašal je zbornico, hoče li pritrditi temu nasvetu, ali ne. Zbornica je z veliko večino pritrdila predsedniku in od njega določenemu dnevnemu redu.

Prvi predmet današnje seje bil je zakon, s kterim se vladi dovoljuje davke po sedanjí meri pobirati prve tri mesece prihodnjega leta. Druga točka je bil zakon o nabiranju vojaških novincev za leto 1887, kterih pripada na našo polovico za redno vojno in mornarico 55.922, za rezervo pa 5592 mož. Pri tem predlogu oglasil se je liberalni poslanec Fürnkranz ter priporočal, da naj bi se redne vojne sploh odpravile. Gotovo bi bil za vse dežele velik dobiček, ko bi jim ne bilo treba rediti ogromnega števila vojakov, ki povzročijo velik del državnih dohodkov. Ali dokler se to zlo ne odpravi povsod ob enem, ena sama država ne more misliti na raz-

pust svoje vojne, ako se neče odpovedati svoji samostalnosti. Za predlog je za Fürnkranzem govoril poljski poslanec Popovski, ki je pa v svojem govoru razpravljaj osnovno vojaštva ter predsednika primoral k opominu, da ta reč ne spada pred državni zbor, ampak pred delegacije. Za njim je poprijel besedo dr. Roser ter vladi priporočal, da naj pomnoži naborne kraje. Hackelberg pa je spominjal na resolucijo gledé boljši hrane vojakov, ki je bila lani sklenjena in se letos le zaradi tega ni ponavljala, ker veljave svoje ni zgubila. Po konečni besedi poročevalca bil je prej omenjeni zakon sprejet in se je pričela obravnavati o carinski in trgovinski zvezi z Ogersko.

Poročevalec Sochor jo je pričel z nekterimi opazkami, potem pa je predsednik dr. Smolka naznanil, da so se pri splošni obravnavi zoper predlog vpisali poslanci Stingel, Magg in Menger, zanj pa poslance Pichler in Liechtenstein. Liberalni nemški poslanec Stingel pričel je svoj govor z opominom na Pražakov jezikovni ukaz in povdarjal, da govori pod vtisom narodne nevolje. Na desnici bila je velika veselost, ko je govornik ubogi ukaz Pražakov siloma privlekel na dan, da bi pojasnoval carinsko in trgovinsko zvezo. Ravno v takem duhu je govoril poslanec Pichler, med tem, ko je Magg razvijal vzroke, zakaj se levičarji vdeležujejo nagodbinih razprav. Liberalnim Nemcem se pač res ne more odrekati, da bi ne bili grozno duhoviti! Koliko govornikov pride danes na vrsto, se pač še ne vé, poglavitno besedovanje pa bo še le pri posameznih členih.

Delegacije.

Današnji listi poročajo, da se mnogi delegati iz strahu pred kolero branijo iti v Budapešt in da zlasti poslanci gospodske zbornice nikakor ne gredo tje; najnovejši „Wiener Tagblatt“ pa hudomušno še dostavlja, da v tej zadregi tudi namestniki nič ne pomagajo, ker tudi namestnikom ustavno strah pred kolero ni zabranjen. Ob enem se naznanja, da Madjari nikakor ne odstopijo od svoje ustavne pravice in da delegacije morate zborovati

v glavnem mestu ogrskem. Da bi našim delegatom vzeli ali vsaj zmanjšali strah pred okuženjem, uradno poročilo dan za dnem zmanjšuje število zbolelih in umrlih, in preden bo prišel 4. november, utegnemo slišati veselo oznanilo, da je kolera s kozami in vročino in drugimi boleznimi v Budapeštu ponehala, in da pod milim Bogom ni zdravejšega in srečnejšega kraja, kakor je ogerska Buda. Vladno glasilo ogrsko „Pester Lloyd“ našim delegatom še razun tega v spomin kliče l. 1872, ko je v Budapešti razsajala še hujša kolera, pa delegatov ni oplasil, da bi ne bili tje prišli k zborovanju. Modri madjarski list prezira, da se nekdanja javnost ni dosti brigala za kolero, in da se je po listih od nje le malo poročalo. Sedaj imajo listi posebne predale za poročila o kolero, in čem več kak list o tej pošasti prinaša, tem bolj misli skrbeti za blagor in za zdravje človeštva. Ako pa javni glasovi tako nevarnost prištevajo kolero, kdo bi se čudil, ako se čedalje večji strah polastuje ljudi, in da se nihče ne mara podajati v nevarnost, ako ni neobhodno potrebno in je mogoče se tej nevarnosti izogniti. Dunajski listi razun tega še poročajo, da bode finančni odsek zboroval na Dunaji; pa ta novica je prišla menda od tod, ker je mogoče, da državni zbor do sobote še ne bo sklenil svojega zborovanja. Ko bi moral pa državni zbor še nekaj dni po vernih dušah zborovati, bi se morala naša delegacija 4. t. m. sniti in konstituirati na Dunaji, ter bi šla še le nekoliko pozneje v Budapešt k slovesnemu otvorenju po cesarju. Sicer pa gospodska zbornica svojih delegatov še ni volila, ampak se bode ta volitev in volitev kvotne deputacije vršila še le v četrtek 28. t. m.

Peticije.

V današnji seji izročil je poslanec Pfeifer zbornici peticiji Sentjernejske in Brusniške občine za državno podporo zaradi silne škode, ki jim jo je toča prizadejala. Brusniška občina bila je že prej poslala tako peticijo, ki jo je peticijski odsek že rešil ter zbornici priporočal izročiti jo vladi v najdobrohotnejši pretresanje in posebno oziranje.

LISTEK.

Keltski grobovi po Kranjskem.

(Dalje in konec.)

Veliko keltsko gradišče našel sem tudi na hribčku Ručar nad župno cerkvijo Podzemeljsko pri Kolpi; tamkaj okoli nahaja se več keltskih gomil po polji okoli Kolpe. Dve gomili ste pa posebno znameniti, nahajate se ob cesti iz Metlike proti Gradacu na desni roki. Obe ste izredno visoki in je ena tudi že precej prekopana, ker je nekdo v njej iskal Atilovo krsto. Tisto kopanje ga je silno veliko veljalo, ker je mož res bil prepričan, da je ondi Atila zakopan. Našel pa ni prav nič. Povsem pa je opravičena bojazen, da so s tem kopanjem pokončali prav veliko mnogovrednega lišpa, na kterega niti pazili niso, temveč so le gledali, kje vgle-dajo Atilovo krsto. Pri vasi Otok prav blizu Kolpe zasledil sem tudi jako čudne grobe, kjer bi bilo pač dobro kopanje pričeti. Tekoče leto mi tega ni bilo mogoče storiti. Prav tako mi ni čas pripuščal,

da bi se bil obrnil proti Črnomlju iskajoč keltska bivališča in grobe.

Po Gorenjskem keltskih grobov ni; morda jim je bilo prehladno in so se rajše bolje proti jugu držali. Vsaj jaz jih nisem nikjer zasledil, če tudi sem marsikaj krajev prehodil. Pač pa se nahajajo tu pa tam gradišča. Tako gradišče našel sem nad Sent-Vidom nad Ljubljano, ki je povsem podobno keltskemu gradišču. Veliko pa ni. Dalje sem ogledal gradišče nad vasjo Šmarje pri Dobrovi in pri sv. Katarini, kjer se vidijo starinske reči. Zidovje na hribu kaže, da bi bilo iz rimskih časov. Velikansko gradišče nahaja se na vrh gore sv. Lovrenca nad Polhovim Gradcem. Gora je strma in vrh na tri strani ves obzidan. Zid se še kaj dobro pozná in je videti da je moralo tñkaj biti jako varno zavetje v rimskih časih. Tukaj so se našle že jako znamenite reči. Ondašnji cerkvenik Setničar je bil tako srečen, da jih je našel. Najprvo je dobil šest zvoncev, več vsakovrstnega orodja, sekire, žage in razno posodo. Škoda, da je vse okoli razmetal in sam ne vé, kam je kaj dal. Ko je prekopaval njivo, našel je zopet veliko zanimivih starin, zvoncev in posod iz brona in bakra. Tedaj je dobil tudi

bakrene kotličce, vrčke, tri tehtnice z uteži vred. Uteži so bili iz močne železne ploščevine in s svinčcem zaliti. O bakrenih najdbah je mislil, da so zlate, ker se mu je bakro tako lepo zasvetilo, ko je zelenega volka proč postrgal. Ker ga pa le ni mogel do čistega spraviti, mislil si je, da bi nemara ogenj to bolje zmogel. Zato je šel in zakuril veliko gromado, kamor je vse najdene reči zmetal in jih je na ta način tudi res — popolnoma pokončal. Ondi mora še več vrednosti zakopanih biti. Žalibog, da nisem mogel prav nič storiti, ko sem bil tamkaj, ker je bilo ravno žito vsejano.

Velik tabor je bil tudi nad Horjulom, nad Žazarjem pa veliko gradišče, pa ne keltsko temveč rimsko, ki je bilo pripravljeno za obrambo. Ne zdi se nam pa verjetno, da bi bili ljudje stanovali gori, ker ni najmanjšega sledu o tem najti. Pregledal sem tudi hrib Gradišče nad Zaplano, pa je popolnoma nedolžen. Druzega nima, kot le ime. Kelto-va pa ni bilo nikdar ondi. Malo keltsko stanovanje zapazil sem nad Vrhniko na Špici; ondi so videti tudi ostanki Kelto-va, grobov pa ni.

Tako sem po večem popisal vse kraje, kjer so Kelti pred več nego 2000 leti stanovali. Živili so

Sedanost se razvija iz preteklosti.

Odkod sedanji politični položaj v Evropi? O tem piše „Gazette diplomatique“ naslednje: Rusija že dalje časa nezadovoljna z Bolgarijo, zgubila je začetkom tega leta potrpežljivost. Ruski car je bil do skrajne meje nezadovoljen s politiko kneza Aleksandra in rekel je sporočiti v Berlinu, da izstopi iz trocarske zveze in si pridrži popolno svobodo delovanja, ako se njegova zaveznika ne odrečeta Battenbergu. Nemški cesar Viljem, ki se je od nekdanjega ogibal vsemu, kar bi imelo mir kaliti z Rusijo, je h krati izrekel, da je pripravljen izpolniti nalog, da avstrijskega cesarja v to naklone. Da je bil ta nalog težak, razume vsakdo, kdor se spominja, da so na Nemškem in v Avstriji težili na to, da se v poslednjih letih vpliv Rusije na balkanskem poluotoku silno manjša. Na Dunaji in v Budapeštu so odkrito govorili (?), da se pripravi avstrijskemu cesarju pot v Carigrad, in tako so mislili tudi v Berlinu. „Računili so s knezom Aleksandrom, posebno pa po Plovidivskem prevratu; Angleška ga je očitno podpirala. V vseh teh krogih videli so slavno prihodnost za nemški vpliv, ruskemu imenu bi imelo to zadati poslednji vdarec in vničiti nje vpliv.“

Vkljubi ti težavi je vendar knez Bismark prevzel ta nalog. Pred vsem je hotel pridobiti za to misel grofa Kalnokyja v Kissingenu, ter je kazal na rusko-francosko zvezo in na nevarnost, ktera bi izhajala iz tega, ako se caru Aleksandru ne vstreže. V kakšen položaj bi prišla Nemčija? Ko bi Avstriji pomagala, prišla bi med dva ognja. Ostalo ni drugega, nego prašati Salisburija, a ta je odgovoril, da ima doma in v Birmi preveč opraviti; v slučaju vojske bi on ne mogel veliko pomagati sovražnikom Rusije.

Grofa Kalnokyja ni bilo težko na to pripraviti, a on je kazal na težave, ktere bi delala vojna stranka na Dunaji in med Madjari, ki se toliko hujujejo nad Rusi. Knez Bismark je pa potem krepkeje se izrazil, rekoč, da Avstrija o priliki vojske z Rusijo nima pričakovati pomoči od Nemčije; na to še le obljubil je Kalnoky, da bode v tem smislu delal pri svojem vladarju s pogojem, da ga tudi Bismark v tem podpira. Sklenjeno je bilo, da pojde knez Bismark v Gostince in tam pomore grofu Kalnokyju pri cesarju.

Ko je Bismark pridobil grofa Kalnokyja, mislil je, da se je nevolja v Rusiji polegla in zato je pri svojem obiskovanju v Monakovem mogel reči, da se ni bati zaveze Rusije s Francijo. V Gostincu je knez Bismark kazal potrebo, zadovoljiti Rusijo, kajti nevolja Rusije se kaže s tem, da Giers ni došel v Gostince in v pisanji Katkova. Na to je tudi obetal, da Srbija ostane pod avstrijskim vplivom, in da ruska vojska ne bode posedla Bolgarije brez absolutne potrebe.

Ko je Bismark poslednjič rekel, da bi v slučaju vojske med Avstrijo in Rusijo ostala Nemčija neutralna, pridobil je tudi cesarja Franca Jožefa za to misel, a vendar Kalnoky ni šel v Francove kopeli, ko je obiskal tam nemški Bismark ruskega ministra Giersa.

se večinoma od divjih zverí, ribarstva, tu pa tam tudi o poljedelstvu. Ženske so jim predle, to priča orodje, ktere ga ostanki se nahajajo po vseh keltskih grobéh. Tudi denar se že pri njih sledi, če tudi so ga morali vrlo malo imeti, kajti redko kedaj ga je kaj najti. Bil je raznovrsten. Denar so imeli navadno majhen. Nekaj ga je bilo pa tudi vrlo debelega brez vsacega napisa. Bil je srebrn. Na eni strani nahaja se kodrasta glava, na drugi pa konj, jako slabo napravljen. Po gomilah ga ni nikjer. Tudi po stanovanjih ga je težko dobiti. Iz tega sklepam, da so ga morali silno malo imeti, ker so ga tako štedili. Izvestno so zamenjavali blago za blago. Temveč pa so imeli bronastega in železnega orodja ter orožja. Srebrnega razven denarja niso imeli prav nič. Še celó za denar se misli, da so ga dobili iz jutrovih dežel. Sami si ga niso delali, ker srebra niti poznali niso. Izvestno je, da če bi bili srebro poznali, bi si bili kaj srebrnega lišpa omislili. Bolje pa so poznali zlató, ki se tudi po grobéh nahaja v podobi jako tankega lišpa. Iz tega sledi, da so ga ženske prej ko ne na obleki našitega nosile. Mogoče je pa tudi, da so imeli pasove z zlatom okovane.

Ko so se vršili ti shodi, na enkrat počí glas, da je knez Aleksander odstavljen, a ta čas je že bilo sklenjeno porazumljenje med vladami. Nemška je kneza Battenberga žrtvovala in to je bila glavna stvar. Bolgarska je bila zopet pod ruskim vplivom, naj bode potem zapreke kakoršne koli, konečni izid je bil gotov.

Tako smo prišli do sedanjega položaja. Da je Rusija zopet na prvem mestu na vzhodu, to je neizmerne važnosti in to popolnoma spremeni politiko, kakor se je sukala pretekla leta; ne samo, da je Rusija mnogo pridobila, zmanjšala se je tudi veljavnost dveh drugih držav: Avstrijske in Angleške. To je osodno za vzhod. To se vidi tudi v ravnanju sultana, ki se hoče rešiti angleške prijaznosti. V Avstriji pomeni to premembo nje politike na vzhodu. Zveza treh cesarjev še obstoji, Bismarkovo delo je, namen ji je bil, ohraniti mir v Evropi. Po poslednjih izveštjih ne more več biti govorjenje o glavi, ktera bi opravljala vse to. Gotovo je le to, da Rusija noče biti več podložna Nemčiji.

Toraj je najvažnejša prememba ta, da je prenehala nadoblast Nemčije v Evropi. A komu gre pripisati ta rezultat? Nekaj so k temu pripomogli Angleži, ki se niso hoteli zvezati z Nemčijo, največ pa vojne sile, ktere so se na moč povzdignile v Rusiji in na Francoskem, kar je bilo dobro znano knezu Bismarku. On, kakor skušen državnik, je bil precej pripravljen ukreniti na drugo stran, brž ko je videl, da to zahtevajo spremenjene okoliščine, ter se ni zmenil, da bode zaradi tega postal nepopularen v svoji domovini, njemu je bilo za to, da odvrne nevarnost od domovine. Vse to znači, da mora knez Bismark priznati, da je njegov vpliv oslabil; odsihmal se tudi Avstrija ne bode mogla nanj naslanjati.

Italija in Francoska ste le posrednje prizadeti pri tem, Italije ni nihče prašal za nje mnenje. Vlada kralja Humberta bi rada imela zvezo s tremi cesarji, a več glasov je za politiko svobodne roke.

Francoska, prej nepoznana, je tukaj največ odločila. Rusija se je poslužila te dežele za strašilo. To je sicer laskavo za deželo, a zmirom ne more ostati tako. Francoska želi mirú, dokler ne popolni vojne. Pri teh okoliščinah more mirno čakati časa, da spregovori besedo v evropskem koncertu.

Nekako tako piše „Gazette diplomatique“, kakor smo omenili v uvodu. Stvar tukaj razložena ima veliko verjetnosti za-se, vendar potem, ko stvar vidimo dovršeno pred sabo, ni težko prerokovati.

Politični pregled.

V Ljubljani, 27. oktobra.

Notranje dežele.

Avstrija ni še imela kmalo cesarja, čegar ime bi liberalna nemška svojat huje in nesramneje zlorabila za umazane svoje namene, kakor *cesarja Jožefa II.* Da bi pod tem imenom še tem laglje humbug vganjali, postavili so po severo-česki pokrajini več kipov tega cesarja, kteri nimajo drugega pomena, kakor ulogo Gesslerjevega klobuka. Kdor si pa upa trditi, da so Nemci iz tega namena tiste kipe po deželi nastavili, ta zapade grozni njihovi jezi, v kateri mu takoj pritisnejo pečat veleizdaje.

Srebro jim je pa nadomestoval svinec, iz ktere ga se je posebno okoli Mokronoga in na Vačah več zapestnic našlo, če tudi moram priznati, da niso bile posebno pogoste. Koralde se nahajajo iz glazevine, iz jantara in iz bronu in so jih imeli jako veliko. Pri Mokronogu dobili smo jih jako malo, pri Doberničah pa vse polno. Posoda je bila navadno lončena; imenitni ljudje imeli so jo rudeče pobarvano. V nekteri so zaradi lepšega zabiti bronasti žebli. Črna posoda je bila več vrst in nektera posebno lepo narejena; njena zunanja stran je še sedaj tako lepo zlikana, da se kar sveti. Izdelovali so jo z rokami in so se jim posebno skledice redno kaj lično posrečile. Tistim mrličem, ki so jih cele pokopavali, postavljali so posodo k nogam v gomilo.

Če so pa mrličje sožigali, so pa njihov pepel v večje posode spravljali, ostanke kostí pa v male. Le-tim so potem prilagali tudi ves lišp, kar ga je ranjki nosil. Iz gline so si izdelavali tudi čudne kolesa (valjarje) na kterih so piskre k ognju postavljali. Manjše take kolesce imeli so pa za prejo. Bili so le nekaj debeleji memo orehov ter lepo prevtoljeni. Natikali so se na kljuke, kjer so se potem

Dobro, da se ta pečat skoraj nikoli ne prime ondi, kamor bi ga radi pritisnili, pač pa se največkrat pritiskovalcu samemu vtisne. Nekako slično hotela je ta veliko-nemška klika prijati „Vaterland“, češ, spomin ranjcega cesarja Jožefa je razžalil. Toda list jih je dobro zavrnil tiste farizeje severo-česke, rekoč: „Ubogi cesar! Mi nismo tisti, ki psujejo tvoje ime, temveč tisti ga psujejo, ki ga zlorabijo za plašč svojih političnih hujskanj. Sramoto tvojemu imenu delajo tisti nemško-česki hujskači, ki veleizdajske korake zakrivajo za bliščavo tvojeja sijajnega imena; kakor tudi tisti, ki pravijo, da te ljubijo in mislijo, da zaradi tega vse smajo. Oj, ko bi kip cesarja Jožefa oživel in ko bi videl, kako po nemarnem klika njegovih po imenu častilcev zlorabi njegovo ime, rečemo Vam, da bi roka, ki je sedaj blagoslavljačo nad narodi razprostrta, vničevajoč padla in razdrobila veleizdajsko druhal. S tem bi cesar Jožef dokazal, da je on vse drugače mislil, kakoršne ideje pa mu sedaj ta klika podtika, da bi z njimi begala narodnosti.“

Madjaronska stranka na Hrvaškem je z renuncijem jako zadovoljna in pravi, da je bil prvi vtis, ki ga je madjarski odgovor na njo napravil, jako vgođen tako v obliki, kakor tudi po vsebini. Narodna stranka se toraj nadja, da se bo pri ustnih razpravah namen regnikolarnih deputacij popolnoma dosegel in niti dvoma ni, da bi se točke dvojljive vrednosti ne pripravile v popolnoma jasno luč. Medsobočno sporazumljenje vtrdilo bo slabe sedanje politične razmere med Hrvati in Ogrji in to je že toliko vredno, da se tudi najboljši Hrvatje smejo potruditi. To je že prav; ko bi Madjarji tudi le držali, kar so obljubili; če bi bili tudi le mož beseda, za kar Hrvatje že leta in leta dregajo. Samo obljubiti pa in nič dati, to pa vendar ni in ne more biti, da bi se človek zanašal na to. Prav imajo opozicijski hrvaški listi, kakor sta „Obzor“ in „Agr. Tagblatt“, ako trdit, da sedanji renuncij ni za nič. Madjarji se v resnici iz Hrvatov samo norca delajo drugod pa ni nikjer nič. Na ta način si jih pa ne bodo ohranili. Da madjarska stranka renuncij odobrava, je povsem umljivo, kajti to so ljudje, ki jim je v prvi vrsti mari za madjarsko milost; naj se domovina pri tem raduje ali joka, to jih malo briga. Da le njim madjarsko solnce jasno sije, pa je dobro.

Vnanje države.

Slovanska vzajemnost je lepa reč, samo prav jo je treba umeti, ne pa tako, kakor jo nekteri vročerkvni kruti rogoví umejo, da bi moralo pred mogočno Rusijo vse na kolena popadati in vse se le po ruski prekrizavati. To bi ne bila slovanska vzajemnost, to bi bilo slovansko hlapčonstvo! Hvala Bogu, da so tudi med Rusi samimi možje, ki tega ne zahtevajo, da, še več: tisti možje tako nečimerno idejo še prav toplo pobijajo. Eden takih mož je mestni svetnik Lanin v Moskvi. Ta mož izdaja list „Ruski Kurjer“, čegar vodilna misel je naravnost nasprotna Katkovemu listu „Mosk. Véd.“, ktere bi rade vse Slovane v ruski kožuh potaknile. „Ruski Kurjer“ jako odločno in dosledno povdarja misel sporazumljenja med Slovani; v prvi vrsti naj bi se sporazumeli Rusi in Poljaki. Tu bi sporazumljenje ne bilo težavno, če bi se na ruski strani toliko prijenjalo, kolikor se je na poljski že popustilo. Poljaki so se vsakojaki rovarski ideji odločno odrekli, Rusi naj pa prav tako odločno ustavijo preganjanje in zatiranje katoliških duhovnov, pa bo sporazumljenje kmalo tukaj. Dalje naj Rusi Poljakom ne vsiljujejo svojega jezika v šoli in uradu, in prijateljstvo bo takoj več podobe dobilo. Rusi si bodo treznomisleče druge Slovane najbolj s tem pridobili, če bodo drugače postopali nam nasproti, kakor postopajo Nemci. Le-ti hočejo ves svet ponemčiti! Rusi naj jih toraj v tem nikari ne posnemajo, temveč naj pusté vsakemu plemenu svoje svetinje, kakor jih sedaj vsak rod pred Nemci brani, Poljaki pa

vrtili. Dalje se je našlo tudi več bronastih knofov, ki so bili všiti v žensko obleko, kjer so se za lišp svetili.

Večino najdeb shranjuje Ljubljanski muzej in povem Vam, da je mnogo prav lepega ondi. Pri Mokronogu n. pr. našli smo pisker, čudovito lepo pisan. Narisane so na njem razne živali. Enako posodo našli so menda v Aziji med Trojanskimi razvalinami. Kako se je ta na Kranjsko zgubila, mi je v resnici neumljivo. Toda naj pride, kakor hoče, imamo jo in sicer v muzeji.

Da ima muzej sploh veliko in jako dragoceno zbirko teh zanimivosti, gré hvala v prvi vrsti muzealnemu kustosu g. Dežmanu. On je neprestano skrbel, da se je tolikanj lepih reči nabralo in za muzej pridobilo. Ob enem gré pa tudi opravičena zahvala naši kranjski hranilnici, ktera nas pri našem kopanju tako velikodušno z denarji podpira in tako direktno pospešuje bogastvo našega domačega muzeja.

Jernej Pečnik.

pred Rusi, pa bo slovanska vzajemnost — prava podoba butare šib — trdna tako, da se bo svet tresel pred njo! To pa le treznomisleči može morejo izvesti, na fanatike se ne oziramo in z njimi tudi računati ne moremo; kajti v fanatiku ni vstrajnega značaja. On je kakor kodelja, ki jo zažgeš, sedaj-le ves v ognju, potem pa nič kot sam pepel!

Najnovejša iz Bolgarske je sledeča: Jako določno se zatrjuje, da sta v Varnaško luku priplula dva ruska vojna parnika. Vsled tega je Kaulbars že zopet bolj na konji. Včeraj je Kaulbars naznanil bolgarski vladi pismo, da Rusija ne bo nobenega sklepa sprejela, karkoli bi tudi sobranje okreniti vtegnilo, ker sobranje ne smatra za postavnega. Ob enem je to Kaulbars tudi vsem tujim velesilam na znanje dal. Cankovci in ruski agentje so raznesli po Sofiji vest, da so v Varno trije parniki pripluli, ki imajo 10.000 mož na krovu in pa 40 topov. — Stojanov se je odpeljal na Dunaj. Če je res, pravijo, da so mu naročili na Dunaji poprašati, če bi ne bilo mogoče bavarskega princa Leopolda, so-proga naše nadvojvodinje Gizele, za bolgarski prestol kandidirati. Ne vemo sicer, koliko je na tem resnice, lahko pa rečemo, da iz tega ne bo nič in bi si bil Stojanov prav lahko pot prihranil. Lahko bi bilo mogoče, toda le v sporazumljenju z Rusijo. Rusija pa ne bo nikdar dovolila, da bi se tak bližnji avstrijski sorodnik na bolgarski prestol vsedel, ker ima svojih ljudi zadosti. Potem pa tudi vpliv, ta presneti avstrijski vpliv na Balkanu, kaj kako bi ta narastel, če bi nadvojvodinja Gizele na Bolgarskem gospodinjila. Tega pa Rusija ravno neče, za to pa tudi dovolila ne bo, če bi slučajno na novici kaj resnice bilo. Avstrija pa tudi ne bo slepo v svojo nesrečo drla, kajti taka politika bi jo izvestno takoj zakopala z Rusi v krvav boj za Bolgarijo in morda še kaj za več.

Spomenik rusko-turške vojske se je toraj v Petrogradu odkril. Včerajni telegram nam je tudi v kratkih besedah označil careve besede, ktere je vladar vseh Rusov ob tej priliki spregovoril svojim vojakom na suhem in na morji v dnevnem povelji. Spomenik je Vam veličastna stavba pred cerkvijo svete Trojice v Petrogradu. Sostavljen je iz granita, brona, železa in turških topov. Temelj, visok 6 do 7 metrov, sostavljen je iz rudečega finskega granita, ki je mešan z onim sivim, kakor ga pri Ladoškem jezeru kopljejo. Na tem granitnem temelju je stališče iz vlitiga železa, ozaljšano s topovi, ter ima bronaste table, na kterih se beró dnevi in imena bitek, ter čet, ktere so se jih vdeležile. Na tem stališču dviguje se 14,5 metrov visok steber, ob katerem je 104 topov. Steber je votel in vrh njega drže stopnice. Vrh stebra je korintski kapitelar tri metre visok, na katerem stoji globus, na tem pa venčana Viktorija v eni roki lavorjev venec v drugi pa oljčno vejico. Viktorija je visoka štiri metre. Slovesnost sama je bila strogo narodna, brez vsakojake politične primesi.

Pisali smo že da je **nemški cesar francoskega poslanca Herberta** na vso moč prijazno sprejel, kar je pač dobro znamenje, da se nam še ni bati francosko-pruske vojske. Ko se mu je bil poslanec predstavil, rekel je cesar: „Prav iz srca ste mi govorili kajake na mnogo skupnih korist, ki so med nami in vami ter nas tako rekoč še vedno vežejo in bi bilo pač iz srca želeli pravega medso-bojnega sporazumljenja. Vi ste vrlo skušeni v diplomatskem poslu in skupne koristi med Nemčijo in Francosko tudi poznate, zato Vam nikakor ne bo teško z nemško vlado v sporazumljenju delati na ohranitev prijaznih razmer. Zarad tega si moram pač častitati, da je predsednik republike ravno Vas izvolil in semkaj poslal. Prepričani bodite, da Vam moje pomoči ne bo nikjer manjkalo, kjer bo treba vaše prizadevanje na ohranitev spravedljivosti in miru podpirati in zaželeni smoter doseči.“ No, to so jako jasne besede iz cesarskih ust. Če bi jih bil govoril veterinarski Bismarck, rekli bi, da jih je govoril zarad lepšega, da je morda kaj drugega, prav nasprotnega za njimi prikril; cesarju Viljemu se pa kaj takega ne da očitati. Zato se smemo nadjati, da francosko-pruske vojske ne bo in se toraj tudi nam kot nemškim zaveznikom ni še bati poloma. Sicer je pa tudi pred hudo uro navadno prav lepo vreme. Tudi v politiki je taka. Herberta v Berlinu ne bo mogel, kdo ve kaj storiti, če se bo Francozom v Parizu umestno zdelo z Nemci sovražno postopati.

Izvirni dopisi.

Iz Šmihela pri Novem mestu, 25. oktobra. Roženkranska nedelja je bila letos za nas izvanredno vesela, ker obhajali smo pri najlepšem vremenu prav slovesno tri svečanosti. Obhajali smo prav praznično prvič god svojega farnega patrona sv. nadangelja Mihaela, ker sv. oče papež Leon XIII. so zapovedali, da po navadnih molitvah, ktere se opravljajo po vsaki tihi maši, naj se na pomoč kliče tudi nadangelj sv. Mihael.

Drugič smo pa slovesno obhajali roženkransko nedeljo iz tega vzroka, ker je tukaj kano-

nično ustanovljena roženkranska bratovščina. Svečanost je povzdigovalo zlasti to, da je silno veliko vernikov pristopilo k sv. zakramentom, da bi se zamogli vdeležiti obilnih odpustkov, ki se zamorejo zadobiti roženkransko nedeljo v cerkvah, kjer je ustanovljena bratovščina sv. rožnega venca. V duhovnem brevirju beremo, da so papeži podelili roženkranski bratovščini skoraj neštevilno veliko odpustkov. Resnico tega izreka vsak precej na prvi pogled lahko spozná, ako omenim le ene milosti, ki je podeljena za roženkransko nedeljo. Ta je: vsi verniki, če tudi niso družbeniki te bratovščine, zamorejo tako, kakor o Porcijunkuli, tolikokrat zadobiti popolnoma odpustek, kolikorkrat (toties quoties) po sprejetih sv. zakramentih od sobotnih večernic do solnčnega zahoda roženkranske nedelje obiščejo roženkransko kapelo ali podobo roženkranske Matere Božje, če je zunaj kapele v počesčenje izpostavljena. Pridno so verni roženkransko Mater Božjo obiskovali in veliko so molili, da bi se toliko več odpustkov vdeležili.

Povod tretji svečanosti pa je bil poseben dogodek, dogodek, kakoršnega na Dolenjskem menda še ni bilo. Prišle so namreč v dan sv. Mihaela (29. septembra) uboge šolske sestre de Notre Dame (4 redovnice in 1 kandidatinja*) in roženkransko nedeljo so bile slovesno umeščene. Naselile so se te redovnice k nam, da bi v tukajšnji ljudski šoli deklice podučevale; sprejemale pa bodo v svojo lepo novo hišo, v kateri je prav veliko prostora, tudi gojenke, ktere bodo zamogle dobivati v njih samostanu hrano in poduk. Začele pa bodo šolske sestre že prihodnji mesec tudi s šolo, kakoršne na Kranjskem še ni, s šolo za gluhoneme (gluhe in mutaste) deklice. Podučevali se bodo tukaj gluhonemi otroci v slovenskem jeziku, kar je neprecenljiva dobrota, ker gluhonemi, kteri pridejo iz Linca ali kacega drugega nemškega vstava, razumejo le nemški in ko iz vstava domú pridejo, s svojimi domačimi govoriti ne morejo — so zopet tako rekoč mutasti. Ako imajo kje na Kranjskem, Štajarskem, Koroškem ali tudi Hrvaškem stariši kako gluhonemo hčer in imajo tudi premoženje, da zamorejo za-njo plačevati, naj jo pošljejo le sèm in nazaj jo bodo dobili izurjeno v slovenskem branji, pisanji, računstvu, ročnih ženskih delih, dobro podučeno v krščanskem nauku in skoraj gotovo bo zamogla tudi govoriti. Boljši dote gluhonemi hčeri stariši ne morejo dati, kakor če jo dadó v taki šoli izučiti**).

(Konec prih.)

*) Red šolskih sester de Notre-Dame, je bil ustanovljen od slavnega škofa Mihaela Wittmann-a iz Regensburga, od pobožnega in za zveličanje duš vnetega Francea Sebastijana Joba, spovednika avstrijske cesarice Karoline, in od Marije Terezije Gerhardinger, ki je kakor verhovna sprednica (Generaloberin) umrla 9. maja 1879. Ta je v družbi še 2 drugih devic prevzela 24. okt. 1833 deklinško šolo v Neuburgu na Bavarskem in red je s tem začel svoje delovanje, ktero je Bog očividno blagoslovil. Zdaj ima red ubogih šolskih sester v Ameriki 167, v Evropi pa 176 samostanov, skupaj toraj 343 in šteje 3000 redovnic, ktere se pečajo s podukom ženske mladine. Verhovna sprednica ima svoj sedež v Monakovem, kjer ima red velik samostan, v katerem prebiva 120 redovnic, okoli 200 deklic ki se za samostansko življenje pripravljajo in okoli 80 drugih oseb, skupaj vseh prebivalcev je 400.

**) Veliko se v sedanjem času potroši za šolo in vzgojo otrok tudi na Kranjskem, le ubogi gluhonemi so pozabljeni; za-nje se skoraj nič ne stori, ker se jih iz vsega Kranjskega morebiti še 8 ne izgoja v kakem vstavu za gluhoneme. Zakaj ne? Odgovor: Ni denarja. Rečem: za gluhoneme je toliko denarja, da bi se žnjim prav lahko, brez vseh drugih stroškov vsi gluhonemi cele kranjske dežele izgojevali. Po nekem izkazu, ki je pred menoj, je bilo leta 1881 na Kranjskem od 10.—15. leta 40 gluhonemih otrok, 18 dečkov in 22 deklic, glavnice pa za gluhoneme 228.689 gld. 37 kr. V Šmihelu imajo šolske sestre, ki znajo prav dobro podučevati gluhoneme, lepo novo poslopje, v ktero zamorejo sprejeti vse za šolo sposobne gluhoneme deklice iz cele kranjske dežele. Naj dežela izroči uboge gluhoneme tem sestram in ne bo imela nobenih stroškov za zgradbo vstava za gluhoneme in nobenih stroškov za vzdrževanje učiteljskih moči. Naj se na dalje skrbi, da se na temu podoban način oddadó tudi gluhonemi dečki, pa bodo z obresti od glavnice za vstav gluhonemih namenjene lahko preskrbljeni vsi gluhonemi. Ako pa kdo namerja ustanoviti šolo, v kateri bi se ubogi gluhonemi brezplačno sprejemali, po tem potu, da naj se pošljejo učitelji v ustanje vstave za gluhoneme te vednosti se še le učiti, da naj se potem zida potrebna lepa hiša in naj se vzamejo v službo drago plačani voditelji in učitelji, vstava za uboge gluhoneme še dolgo ne bomo imeli. Omenim tukaj tudi, da po zdravih načelih izgojevanja morajo zlasti gluhonemi biti po spolu ločeni. Naj naši gospodje deželni poslanci sploh vzamejo te besede v premislek in prevdarek: deželni poslanci iz Dolenjskega pa naj še posebej to reč premislijo in prevdarijo in si naj na moč prizadevajo za to delati, da vstav za gluhoneme deklice pride na Dolenjsko, vstav za gluhoneme dečke pa naj bi bil kje na Gorenjskem.

Z Jezera na Koroškem, 20. oktobra. (Spominek † Ivana Božiča.) Ne zamerite, da Vam zbog mnogih drugih opravil o blagoslovljenji Božičevega spominka v Kortah še le zdaj nekoliko sporočim. Kamen, ktereга umetno izdelavo ste blagovolili Vi oskrbeti, je ljudem všeč. Pripeljal ga je iz Kranja v Korte brezplačno ranjkemu gosp. Božiču zvesti prijatelj, velikoposestnik gospod Ožbalt Roblek z Jezera.

Na 4. nedeljo po binkošti, ob enem Kortsko žegnanje — h kateri slovesnosti tudi Jezerčani s procesijo gredo — se je vršilo blagoslovljenje tako-le: Po dokončani dopoldanski božji službi, ktero sem imel jaz, stopiva z domačim g. župnikom Jurijem Travnom pred veliki altar. Tukaj intonira on kot blagoslovitelj antiphono psalma „Miserere“ in ta psalm prepevaje gremo za razpelom v procesiji na pokopališče blagoslovit ranjkemu Janezu postavljeni spominek. K temu dospeč sva zapela „Libero“, potem pa povzame g. župnik Traven besedo in drži cerkvenemu obredu prav primeren govor. Ginljivo popiše napravo spominka in omeni, da njegovi duhovski prijatelji iz Kranjskega in Koroškega so mu ga postavili v hvaležni spomin njegovih zaslug za slovenski narod. Nadalje prav zgovorno pokaže, da ta kamen, pod katerim telo ranjkega ustajenja mesa pričakuje, naj nas opominja njegove ljubezni do dušnih ovčic vsakega stanu, kterim pomagati in postreči je bil ranjki zmira pripravljen. Ta ljubezen pa zasluži nasprotno ljubezen, ktero morate vi Korčani posebno s tem razodeti, da nauke ranjkega dušnega pastirja zvesto spolnujete in zanj molite. Nas pa še tudi opominja njegove ljubezni do slovenskega naroda, ktereга je on v svojem blagem srcu nosil in deloval zanj vse dni svojega le prekratkega življenja.

Zdaj se je blagoslovil spominek in 5 očenašev se je skupno izmolilo za duhovnega pastirja v Kortah, kjer ga zdaj tako bitko pogrešajo.

Dostavek. S tem dopisom, upam, da bo ustrezno onim p. č. gospodom, kteri so bili blagovoljno poslali doneske za spomenik umrlega g. Janeza Božiča, vrlega domoljuba in zasluženega pisatelja slovenskega. Kakor je bilo sproti izkazano v „Slovencu“ in „Slovanu“, nabralo se je bilo 48 gld. Vse sem bil poslal g. župniku Obirskemu Juriju Travnu, da bi v Celovci oskrbel tej svoti primeren spomenik. A dotični gospod mi je pismo vrnil ter prijazno poprosil, naj, ker je bolj ugodno, še nadalje vse v Ljubljani oskrbim. Tudi tem želim koroških rodoljubov sem vstregel ter pri kamnoseku Feliksu Tomanu naročil po nasvetu več prijateljev prav ličen kamnit spomenik, ki je bil o Veliki noči zgotovljen in odposlan. Vse stroške pri kamnoseku, za zaboje, vožnino, poštnino do Kranja sem poravnal, od onod daljno prevaženje v Korte pa je oskrbel č. g. J. Traven po dopisu imenovanem g. Robleku. Kar je novcev ostalo, poslal sem za ondotne stroške g. Travnu z naročilom, da se eventualni preostanek obrne za sv. maše po ranjkemu Janezu Božiču. S tem sem izvršil prevzeti posel.

Anton Žlogar.

Iz Beljaka, 24. oktobra. (Imenitna pravda za delavce.) Nad Beljakom uravnavajo Dravo. Delo sta prevzela gospoda Franke in Klemenčič. Pa kakor drugi podjetniki skušala sta tudi ta dva še pri tistih krajevarjih nekaj zaslužiti, ki sta jih delavcem izplačevala. Namesto denarja dobivali so delavci papirnate marke, za ktere so v kantinah ali barkah dobivali jesti, piti in kar je treba takemu človeku. V teh kantinah pa je bilo vse bolj drago, kakor pri drugih trgovcih. To je v nekem dunajskem časopisu popisal g. Plazotta, trgovec v Paternijonu. Ko Franke in Klemenčič to zvesta, brž sta ga tožila. Nedavno je bila obravnava na Dunaji. Gosp. Plazotta je najel dr. Pattaja, da ga je zagovarjal. Tudi sam je šel k pravdi na Dunaj. Gosp. zagovornik je res tako jasno dokazal, kako je tako ravnanje protipostavno in krivično, da so porotniki g. Plazotto enoglasno spoznali nekrivega. Še Dunajčanom je bilo všeč, da je zmagal g. Plazotta. Delavni ljudje pa naj si to zapomnijo in naj znajo, da imajo pravico do gotove plače, in da jih gospod ne more siliti, da bi jed in pijačo pri njem kupovali. — Vsakdo se veseli tega izida, a prašamo le, ali se v vsakem kraju najde tak človekoljub, kakor je g. Plazotta. Usmiljenih src se res ne manjka, a takih mož, ki bi za resnico tudi hotli kaj prestati, takih pa ni odveč. — Vsakdo vé, da tukaj stvar ne gre prav, ali sitnosti ali celó preganjanja zarad resnice se navadno vsak boji. — Delavci, vidoči krivice, ki se jim

godi, trpé kar največ morejo in poslednjič obupajo, verjamejo vsakemu, kdor jim kaj obeta, ne gledé na to, ali bode mogel tudi spolniti, kar jim je obljubil. Tako se navadno začenjajo vsi nemiri med delavci, kateri krivico trpé, dokler morejo; poslednjič obupajo, poslušajo zapeljivce — radikale, socialdemokrati jim pravijo — in to je navadno začetek silnih nemirov.

Domače novice.

(Opomba vredništva.) V novjšem času jela so nam dohajati večkrat pisma in sporočila brez podpisov. Odločno se moramo tu izjaviti, da brezimnih sporočil načelno ne objavljamo, če nam dotični sporočevalec ni že po pisavi znan. Kdor toraj želi, da se mu dopis sprejme, pové naj svoje ime, sicer piše za koš.

(Za Bleiweisov spomenik) nabranih je do sedaj 1842 goldinarjev 39 krajcarjev.

(Vabilo) k rednemu občnemu zboru „Glasbene Matice“ v Ljubljani dné 30. oktobra t. l. v dvorani Ljubljanske čitalnice ob 7. uri zvečer. — Spored: 1. Nagovor prvosednika. — 2. Poročilo tajnikovo o društvenem delovanju. — 3. Poročilo blagajnikovo. — 4. Volitev novega odbora. — 5. Posamezni nasveti. — Cast. gg. člane vljudno prosimo, da se tega zbora mnogoštevílo vdeležé.

O d b o r.

(Kandidatov) za notranjski dopolnilni volitvi je od dne do dne več, ki se deloma z dopisi, deloma tudi po brzojavni žici javljajo raznim listom. Ne zdi se nam umestno razglašati imen, ki jih čitamo v tem oziru po raznih listih, dokler izvrševalni odbor ne naznani izbranih kandidatov, in sicer za to ne, da se ne bodo volilci po nepotrebnem begali in glasovi cepili.

(Direktnega davka) plačali bodemo za l. 1887 na Kranjskem 1.468.300 gold.

(Hudo zimo) nam letos divje gosí že napovedujejo.

(Nemška temeljitost.) „Einsiedler-Kalender“ za l. 1887 pravi na strani 35, da Slovenci prebivajo v Slavoniji in Bosni! — Kje ostajajo po takem Hrvatje in Srbi? in kako morejo ti „Slovenci“ poslance pošiljati v transilavski državni zbor: „Typograph sv. apostolskega stola“ ne bi smel biti tolik slovenozerec.

(Za konceptne praktikante) pri c. kr. deželni vladi tukaj bili so sprejeti pravniki: Egon baron Winkler, Jos. Polak, in Viljem Haas.

(Naslov cesarskega svetnika) prejel je župnik pri sv. Antonu nov. v Trstu, častni kanonik g. Ant. Hrovatin v priznanje zaslužnega in marljivega delovanja v vinogradu Gospodovem.

(Računski izkaz za mesec september 1886 „prvega občnega uradniškega društva avstro-ogerske monarhije“.) V mesecu septembru t. l. došlo je prvemu uradniškemu društvu (Dunaj, IX. Kolingasse št. 15 in 17) 636 ponudb za 660.500 gl. kapitala in 4100 gld. rente, vsprejetih je bilo 475 pogodb za kapital 473.800 gold. in 2800 gld. rente. V pretečenih treh četrtletih sklenilo se je 1407 pogodb za kapital 4.367.800 gold.; izplačalo se vsled poteklih 474 pogodb 433.800 gld. kapitala. Na premijah prišlo je 1.197.616 gold., samo v mesecu septembru 97.113 gold. Občno stanje zavarovanja obstoji konec septembra t. l. v 49.277 pogodb za kapital črez 48.072.000 gold. in rente 232.000 gld. Izplačalo se je od začetka do danes zavarovancem vsled poteklih pogodb 6.081.200 gld.

Telegrami.

Lesce, 27. okt. Župnik Kramar je umrl. Pogreb bo v petek ob 9. uri dopoldne.

Budapešt, 26. okt. Delegacije prično se 4. novembra v Budapeštu, kjer bodo tudi vsi odseki zborovali.

London, 27. okt. Kakor je „Standard“ zvedel, se je Bismark izjavil, da če bi se Rusija branila kandidata postaviti za bolgarski prestol, ki ne more prazen ostati, ali pa če bi nasvetovanega ne hotela sprejeti, nima ona nič več pravice zopetno izvolitev Aleksandra zametavati; posebno ker je bilo do-

kazano, da ni bila njegova navzočnost vzrok, vsaj glavni vzrok ne, da niso bolgarsko-ruske razmere dobre.

London, 27. okt. Na shodu konservativcev v Bradfordu izjavil se je Churchill, da na svojem poslednjem popotovanju po Evropi ni nikakih političnih zvez sklepal. Evropa se nahaja v prehajalni dóbi in so poprej interesi družih narodov v nevarnosti, kakor pa britanski interesi. Angleška se mora jako čuvati, da se ne bo prehitro za kako določno politiko odločila. Miroljubna politika bi ji še najbolj ugaljala.

Umrli so:

24. okt. Janez Leskovic, kajzarjev sin, 27 let, Kravja dolina št. 11, jetika. — Emil Klauer, trgovčev sin, 2½ leta, Reseljeva cesta št. 1, pljučnica. — Marija Vidmar, uradnikova žena, 40 let, Strmi pot št. 8, jetika. — Viktor Mazgon, pozamentirjev sin, 3 mes., Rožne ulice št. 5, pljučnica.

Tuji.

25. oktobra.

Pri **Matiču**: Neubauer, Schutz in Eekstein, trgovci, z Dunaja. — Roza Minar, zasebnica, iz Trga. — J. Verderber, posestnik, iz Kočevja. — Karol Nichešola, bilježnik, s soprogo, iz Verone.

Pri **Stonu**: Knoll, Rosenberg in Brody, potovalci, z Dunaja. — Karl Pollak, potovalec, iz Brna. — Balbina Pober, uradnikova vdova, iz Gradea. — Gregor Payer, župnik, iz Breze. — Demscher, posestnik, iz Železnikov. — Koschier, posestnik, iz Siova. — Emil Dekono, posestnik, iz Trsta. — Marija pl. Ancona, zasebnica, iz Reke.

Pri **Bavarskem dvoru**: Arko, trgovec, s sinom, iz Zagreb. — Starbeck, posestnik, iz Doba.

Pri **Južnem kolodvoru**: C. Schrek, trgovec s sadjem, iz Berolina. — Rafael Thümmel, potovalec, z Dunaja. — Mayer, trgovec s sadjem, iz Gradea.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	741-26	+ 9-6	sl. vzh.	oblačno	
26. 2. u. pop.	739-62	+ 12-2	sl. svzh.	oblačno	0-00
9. u. zveč.	739-46	+ 10-2	sl. svzh.	oblačno	

Celi dan oblačno. Srednja temperatura 10-7° C., za 1-6° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

27. oktobra.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83 gl. 45 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	84 „ 40 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	114 „ 20 „
Papirna renta, davka prosta	100 „ 50 „
Akcije avstr.-ogerske banke	864 „ — „
Kreditne akcije	280 „ 10 „
London	125 „ 15 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleon.	9 „ 88½ „
Ces. cekini	5 „ 91 „
Nemške marke	61 „ 25 „

Stroj za obrezovanje knjig

popolnoma dober, 37 cm. dolg, s 6 nožmi posebno pripraven za knjigoveze po deželi, je prav za nizko ceno naprodaj pri

L. Šverljugi, knjigovezu
v Ljubljani, Stolni trg šte. 6.

Žrebanje že meseca decembra.

KINCSEM
SREČKE à 1 gld. 11 srečk 10 gld. samo

Glavni dobitek v gotovini

gld. 50.000 gld.

10.000 gld., 5000 gld. z odtegljajem 20% — 4788 denarnih dobitkov.

(5)

Kincsem-srečke dobivajo se

v loterijskem bureau ogerskega Jockey-kluba: Budapešta, Waitznergasse 6.

Lepo pozlačene

nagrobne križe

priporoča prav po nizki ceni

Franc Terček,

trgovec z železjem, Valvazorjev trg št. 5
v Ljubljani.

➡ Cenike in slike na zahtevanje brezplačno. (3)

Somenj v Cerknici

dné 2. novembra,

ki je bil iz zdravstvenih ozirov prepovedan, je zopet dovoljen in se bo tudi napravil (1)

Županstvo v Cerknici.

Poslano.

Gospodu pl. Trnkóczyju!

Lekarju zraven rotovža v Ljubljani.

Naznanjam Vam sprejem 5 steklenic cveta za konje ali konjskega fluida.*) Ker se je ta od Vas narejen cvet za konje pri zunanjih boleznih pri mojih konjih tako izvrstno obnesel, zasluži da se po časopisih javno razglasi.

Srčen pozdrav!

(12)

Anton Krašovic,
posestnik.

Vrhnika pri Starem trgu poleg Rakeka, 3. jan. 1886.

Za notranje bolezni pri konjih, goveji živini, prašičih in ovcah, priporoča se pa izkušeni Živinski prah (1 zavoj 50 kr., 5 zavojev 2 gl.) Mnogotere ozdravila pri rabi tega živinskega prahu, kakor njegove dobrodelfne lastnosti pri različnih boleznih, pripravile so živinske zdravnike in živinorejce do tega, da ta prah za prvo in najvažnejšo zdravilo rabijo ter se priporoča, da ga vsak gospodar pri notranjih živinskih boleznih takoj rabi, sploh da se ta prah zmeraj pri hiši nahaja. Izvrstno se rabi ta živinoredilni prah, ako živina neče jesti, pri krvni molži, kakor tudi za izboljšanje mleka.

Prodaja in razpošilja ga z vsakdanjo pošto lekarna Trnkóczy, zraven rotovža v Ljubljani.

*) Konjski fluid 1 steklenica 1 gl. — 5 steklenic samo 4 gl.

Nekaj za gospé!

Več tisoč

ogrinjač

za jesen in zimo

iz najfine Berolinske volne s franžami, popolnoma velike, v vseh barvah, kakor so: sive, rdeče, ru-jave, črne, bele, škotske in turške, razprodalo se bode zarad izpraznitve prostora

➡ po 1 gld. 10 kr. ➡

komad. Razpošilja jih proti povzetju (2)

WAARENHAUS

„ZUR MONARCHIE“

Dunaj. III. Hintere Zollamststrasse št. 9.

NB. Kdor več ogrinjač skupaj naroči, stane ga poština pri posamičnem komadu le nekaj krajcarjev.